

Zorile

Un vestitor al prezenței lui Cristos

Revista Zorile

Iulie 2026

Cuprins

ARTICOLUL PRINCIPAL	2
BISERICA – PARTEA 1	2
STUDII BIBLICE INTERNAȚIONALE	15
CENTURIONUL CREDINCIOS	15
PETRU RESTAURAT	18
ISUS ÎL ÎNTÂLNEȘTE PE ZAHEU.....	21
MARIA – MAMA CREDINCIOASĂ	24
VIAȚA CREȘTINĂ ȘI DOCTRINA	27
CHIPUL LUI DUMNEZEU	27

Urmăriți în Biblie!

Biserica – Partea 1

***„Tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile iadului nu o vor birui.”
Matei 16:18***

Există multe biserici care se identifică drept creștine, purtând o mare varietate de nume și având credințe diferite în ceea ce privește învățăturile lui Isus și ale apostolilor săi. Când luăm în considerare aceste diferențe de punct de vedere, nu este nepotrivit, credem noi, să ne întrebăm ce ne spune Biblia despre ce este cu adevărat biserica și care este scopul divin în ceea ce o privește. Există vreo modalitate de a ști care este adevărata biserică, sau toate grupurile confesionale împreună alcătuiesc adevărata biserică?

Cuvântul „biserică” nu apare în Vechiul Testament, iar prima sa utilizare în Noul Testament a fost făcută de Isus când i-a spus lui Petru, așa cum se menționează în versetul nostru de deschidere, că „puterile morții” nu vor birui împotriva ei. În acest verset, cuvântul „biserică” este o traducere a cuvântului grecesc „ekklesia”, care înseamnă „chemare” sau „selecție”. Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Eu v-am ales din lume” (Ioan 15:19). În esență, biserica este o comunitate de oameni care, acceptând invitația lui Cristos, s-au separat de lume.

Biserica nu este o clădire, deși cuvântul „biserică” este adesea folosit pentru a desemna locul în care se adună o congregație. Dacă expresia „casă de adunare” ar fi folosită mai universal pentru a descrie

locul de adunare e ă al unei congregații, aceasta ar putea ajuta la diminuarea unor neînțelegeri care predomină cu privire la adevărata semnificație a cuvântului „biserică” în sine.

În timpul slujirii sale, Isus a folosit cuvântul „biserică” doar de trei ori. O dată a fost în remarcă sa către Petru; și de două ori cu altă ocazie, când îi instruia pe ucenicii săi cu privire la procedura corectă de a trata neînțelegerile care ar putea apărea între ei. (Matei 18:17). Următoarea apariție a cuvântului este în Faptele Apostolilor 2:47, după relatarea celor trei mii care L-au acceptat pe Cristos datorită predicii lui Petru din Ziua Cincizecimii. Este o afirmație simplă, care spune doar că „Domnul adăuga zilnic la biserică pe cei ce erau mântuiți”.

În această simplă constatare a faptelor există loc pentru reflecție. Numai în Ziua Cincizecimii, trei mii de oameni s-au identificat cu „biserică”, iar de atunci încolo au existat „în fiecare zi” convertiți suplimentari, și totuși nu există nicio mențiune despre vreun serviciu formal de inițiere în afară de botezul cu apă. Toți acești convertiți erau evrei. Când, sub slujirea convingătoare a apostolului, au recunoscut că Isus, pe care conducătorii lor L-au răstignit, era într-adevăr Mesia promis, au crezut în El și au fost botezați.

Era atât de simplu! Mai târziu, pe măsură ce numărul ucenicilor a crescut și s-au adunat pentru zidire reciprocă, aceste grupuri de oameni au fost numite biserici. În Faptele Apostolilor 11:22 citim despre „biserica care era în Ierusalim”. În Romani 16:5, Pavel transmite salutări „bisericii care este în casa lor”, adică casa Priscilei și a lui Aquila.

Din aceste texte reiese ideea că, în acele zile de început ale creștinismului, fiecare grup de credincioși, indiferent de mărimea și locația sa, era considerat o biserică. Într-adevăr, era o biserică, deoarece fiecare astfel de adunare de credincioși era alcătuită din cei care, prin Evanghelie, fuseseră chemați să se separe de lume și să urmeze pașii lui Isus.

Aceste grupuri individuale nu purtau nume confesionale. Ele erau identificate după locația lor, fiind menționate ca biserica din Ierusalim, biserica din Filipi, biserica din Roma sau, în unele cazuri, biserica care își ținea întrunirile în casa unuia sau altuia dintre credincioși.

În Apocalipsa, capitolele 2 și 3, sunt menționate șapte biserici, identificate după orașele în care se aflau, și li se trimit mesaje speciale. Există motive să credem că aceste șapte biserici sunt, într-un mod simbolic, reprezentative pentru toți credincioșii din diferite perioade de timp, începând de la Cincizecime și continuând până în prezent. Aceasta este o altă utilizare, mai largă, a cuvântului „biserică”, ca descriere a tuturor celor din orice loc pe care Domnul îi privește ca fiind chemați din lume pentru a-L sluji pe El și cauza Sa.

Isus avea în minte un sens larg, mai general al cuvântului când i-a spus lui Petru că „puterile morții” nu vor birui biserica. Aceasta este și aplicația pe care o face Pavel când, în Efeseni 1:22,23, vorbește despre Cristos ca fiind „Capul peste toate lucrurile pentru biserică, care este trupul Lui”. În acest sens, Pavel scrie din nou despre „Biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul și temelie adevărului”. 1 Timotei 3:15

În 1 Corinteni 12:12,13, Pavel dezvoltă ideea că Biserica este „trupul” lui Cristos. El spune: „Trupul omului are multe mădulare, dar toate aceste mădulare alcătuiesc un singur trup. La fel este și cu trupul lui Cristos. Unii dintre noi sunt iudei, alții sunt neamuri, unii sunt robi, iar alții sunt liberi. Dar toți am fost botezați într-un singur trup printr-un singur Duh și toți avem parte de același Duh.”

Cum să te alături

Cum devine cineva un potențial membru al bisericii – adică al bisericii care a fost întemeiată de Isus și de apostoli? Faptele Apostolilor 2:47, citat mai devreme, spune că „Domnul adăuga zilnic la biserică pe cei ce erau mântuiți”. Acest lucru indică faptul că a deveni membru al bisericii Domnului depinde de El. Credem că acest lucru ar fi recunoscut de toți creștinii. Totuși, cum anume adaugă Domnul membri la biserică și ce condiții trebuie îndeplinite pentru a fi recunoscut de Domnul ca aparținând bisericii Sale?

Pe scurt, Scripturile indică pașii de apropiere de biserică ca fiind, în primul rând, o recunoaștere plină de pocăință a faptului că suntem membri ai unei rase blestamate de păcat și pe moarte și că, prin urmare, nu am putea avea nicio poziție înaintea lui Dumnezeu prin propria noastră neprihănire. (Isaia 64:6; Marcu 2:17; Faptele Apostolilor 26:20). Urmează acceptarea lui Isus Cristos ca Mântuitor și Salvator personal al nostru, realizând că numai prin valoarea sângelui Său vărsat putem fi acceptați de Dumnezeu. Faptele Apostolilor 13:38,39; 16:31; Romani 3:21-23; 5:1

Apoi, pe baza încrederii noastre în meritul sângelui vărsat al Răscumpărătorului, suntem invitați să ne prezentăm cu devotament fără rezerve pentru a face voia lui Dumnezeu în mod c . Am putea vorbi despre aceasta ca despre o „consacrare” a noastră față de Dumnezeu. Să subliniem că această consacrare se face față de Dumnezeu, nu față de om, nici față de vreo organizație pământească.

Biblia este foarte explicită cu privire la ceea ce va însemna această consacrare în viețile noastre. Isus a spus: „Dacă cineva vrea să vină după Mine [să fie ucenicul Meu], să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze.” (Luca 9:23). A te lepăda de sine nu înseamnă doar a renunța la vreo plăcere sau satisfacție mărunță pentru o perioadă scurtă de timp, sau chiar pentru totdeauna. Este, mai degrabă, așa cum sugerează expresia, o negare completă a sinelui. Este același cuvânt pe care l-a folosit Isus când a prezis că Petru îl va nega de trei ori că îl cunoaște (Matei 26:33, 34). Astfel, a te lepăda de tine însuși înseamnă să ne refuzăm complet dreptul de a recunoaște propria voință și să acceptăm în schimb voința lui Dumnezeu, așa cum este exprimată prin Cristos și Scripturi.

Care este voia divină pentru cei care, răspunzând invitației lui Isus, se lepedă complet de sine? Ea este exprimată în invitația Sa ulterioară de a-și lua crucea în fiecare zi și de a-L urma. Isus a folosit simbolismul purtării crucii pentru a denota intrarea în moarte. Când Isus a adresat această invitație, El Însuși își dădea viața în jertfă. Jertfa Sa a fost desăvârșită la Golgota, când a strigat: „S-a sfârșit.” Ioan 19:30

Cei care acceptă invitația lui Cristos de a-și lua crucea și a-L urma, la fel, își dau viața în slujire

sacrificială. Nu toți sunt literalmente răstigniți, deși la începutul erei creștine unii au fost. Mulți au suferit martiriul în alte moduri. În cazul fiecărui urmaș al Domnului, însă, disponibilitatea de a sluji și de a suferi indiferent de consecințe trebuie și va fi prezentă.

Această chestiune a urmării pașilor lui Isus este descrisă de Pavel ca fiind „împreună cu El în asemănarea morții Sale” (Romani 6:5). Înainte de a veni la Cristos, eram „morți în greșeli și păcate” (Efeseni 2:1). Totuși, prin credința ascultătoare în meritul sângelui Său vărsat, suntem eliberați de condamnarea adamică. Totuși, murim; nu ca păcătoși, ci ca jertfitori împreună cu Isus. Pavel a exprimat această idee când a scris: „Vă îndemn, dar, fraților, prin îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu, care este slujba voastră rezonabilă.” Romani 12:1

Botezați în Cristos

În Romani 6:3,4, Pavel a scris: „Nu știți că toți cei care am fost botezați în Cristos Isus am fost botezați în moartea Lui? Am fost, așadar, îngropați împreună cu El prin botezul în moarte, pentru ca, așa cum Cristos a înviat din morți prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă.” Botezul la care se face referire aici nu este în apă, ci în Cristos și în moartea Lui.

Cuvântul „botez” din Noul Testament este tradus dintr-un cuvânt grecesc care înseamnă „a îngropa” sau „a scufunda”. Botezul nostru în Cristos este îngroparea voinței noastre în voia Lui. Este un botez

al morții, deoarece voia lui Dumnezeu este ca noi să murim împreună cu El.

În Apocalipsa 20:4, această idee este simbolizată prin cuvântul „decapitați”. Aici citim despre cei care sunt „decapitați pentru mărturia lui Isus și pentru Cuvântul lui Dumnezeu”. Aceasta nu se referă la o decapitare literală, ci la renunțarea la voința noastră, reprezentată de capul nostru, și la acceptarea lui Cristos ca al nostru. Efeseni 5:23; Coloseni 1:18

Pavel dezvoltă mai departe acest punct, spunând: „Prin un singur Duh am fost botezați toți într-un singur trup” (1 Corinteni 12:13). Prin influența Duhului Sfânt, prin Cuvântul Adevărului, suntem atrași către Domnul și conduși de iubirea Lui să ne prezentăm în deplină consacrare față de El. Deoarece această consacrare înseamnă renunțarea la voința noastră proprie și acceptarea voinței lui Dumnezeu în Cristos, Isus devine astfel Capul nostru, iar noi devenim membri ai bisericii, care este trupul Său, dacă suntem credincioși în fața lui Dumnezeu, chiar până la moarte. Apocalipsa 2:10

Astfel, vedem cum Dumnezeu, prin puterea Duhului Său, adaugă membri potențiali la Biserica lui Cristos. Rolul nostru în acest proces, ca indivizi, este pur și simplu să ne supunem influenței Duhului Său și să urmăm pașii indicați de Cuvântul divin; adică pașii pocăinței, acceptării lui Cristos și prezentării noastre în deplină consacrare pentru a face voia lui Dumnezeu.

Putem ști, după ce am parcurs acești pași, dacă Dumnezeu ne-a primit și ne recunoaște ca membri în probă ai bisericii, trupul lui Cristos? Noi credem că da. Pavel a spus, într-un text deja citat, că, fiind

„Îngropați împreună cu El prin botez în moarte, ca, după cum Cristos a înviat din morți prin slava Tatălui, tot așa să și umblăm noi în o viață nouă” (Romani 6:4). Umblăm noi cu bucurie în „o viață nouă”?

Pavel a scris, de asemenea: „Dacă cineva este în Cristos, este o făptură nouă; lucrurile vechi au trecut; iată, toate lucrurile au devenit noi.” (2 Corinteni 5:17). Au trecut oare lucrurile vechi care aparțineau „vremurilor trecute” ale vieții noastre, în sensul că nu mai au nicio atracție reală pentru noi? (Efeseni 2:3). Ne găsim oare cele mai mari bucurii în lucrurile noi ale Domnului — noua noastră vocație de slujire divină — noile noastre speranțe, noi țeluri, noi ambiții?

După ce am făcut acest pas de consacrare deplină Domnului, foștii noștri prieteni și rude s-ar putea să nu ne înțeleagă. În unele cazuri, s-ar putea chiar să ne persecute. În orice caz, nu vor mai găsi în noi același grad de prietenie, pentru că nu vor mai fi în armonie cu noul nostru mod de viață. Nu-i vom iubi mai puțin și nu vom înceta să facem tot ce putem pentru ei, dar vom învăța că căile lumii și căile poporului consacrat al lui Dumnezeu sunt adesea foarte îndepărtate una de alta. Trăim noi această experiență?

Pavel a scris din nou: „Ochii n-au văzut, urechile n-au auzit, și nici n-au intrat în inima omului lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei ce-L iubesc.” Apoi adaugă: „Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său; căci Duhul cercetează toate lucrurile, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.” 1 Corinteni 2:9,10

Ne conduce oare Domnul zi de zi spre o apreciere mai profundă a adevărilor minunate cuprinse în Cuvântul Său? Sunt oare „lucrurile ascunse” ale Cuvântului Său, referitoare la chemarea noastră în Cristos Isus, înțelese mai clar pe măsură ce căutăm să cunoaștem și să împlinim voia Lui? Dacă da, avem o dovadă suplimentară că El ne-a acceptat consacrarea și ne conduce pe calea neprihănirii.

Isus Însuși ne dă o asigurare foarte clară cu privire la starea noastră înaintea lui Dumnezeu. Mai întâi, El declară: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” (Ioan 6:37). Câteva versete mai târziu, El continuă spunând: „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl care M-a trimis.” (versetul 44). Dacă am simțit puterea atrăgătoare a lui Dumnezeu prin Cristos, de ce altă asigurare mai avem nevoie decât aceasta?

Într-adevăr, bucuria noastră în lucrurile spirituale ale noului mod de viață pe care îl urmăm; pierderea interesului nostru pentru lucrurile vechi ale cărnii și ale lumii; o oarecare neînțelegere și poate chiar persecuție din partea lumii; aprecierea noastră crescândă pentru lucrurile spirituale, în special în ceea ce privește chemarea noastră cerească – toate acestea sunt dovezi că consacrarea noastră a fost acceptată de Dumnezeu și că am fost de fapt „botezați” în Cristos.

Botezul cu apă

Se ridică în mod firesc și pe bună dreptate întrebarea privind botezul cu apă, întrucât Isus Însuși a fost botezat cu apă, iar noi trebuie să-l urmăm pașii. Care este scopul botezului cu apă? Ioan Botezătorul boteza pentru pocăință. (Matei 3:11). El nu putea

înțelege de ce Isus a cerut botezul, pentru că știa că Isus nu era un păcătos, ci dimpotrivă, era Cel sfânt și drept. Matei 3:13-15; Evrei 7:26

Botezul lui Ioan se aplica numai membrilor națiunii iudaice. El simboliza întoarcerea lor la legământul cu Dumnezeu sub care El se afla în relație cu întreaga națiune — legământul făcut la Muntele Sinai. Botezul lui Ioan avea, de asemenea, scopul de a-i pregăti pe iudei să-L primească pe Mesia lor, pe Cristos Isus, când slujirea Lui urma să înceapă. Marcu 1:4,5; Luca 1:13-17; Faptele Apostolilor 13:24,25

Isus nu a fost botezat pentru pocăința de păcat. Când i-a cerut lui Ioan să-L boteze, El a spus pur și simplu: „Lasă să fie așa acum; căci așa se cuvine să împlinim toată neprihănirea” (Matei 3:15). Exemplul lui Isus este cel pe care îl urmăm în botezul nostru cu apă. Pentru El, acesta era un simbol al legământului Său de a muri jertfitor și al speranței Sale, dacă va fi găsit credincios, de a fi înviat din morți.

Cât de potrivit ilustrează scufundarea în apă aceste două gânduri. Când cineva este coborât în apă de către cel care îl botează, el devine neajutorat în mâinile acestuia și ar rămâne îngropat, ca în moarte, dacă nu ar fi ridicat din apă. Astfel, în consacrarea noastră ne predăm pentru a muri cu Cristos, inspirați de promisiunile lui Dumnezeu că vom fi înviați la înviere, așa cum a fost Isus, pentru a fi asociați cu El în marea lucrare viitoare a împărăției Sale. Romani 6:4,5; Filipeni 3:10,11

Botezul cu apă este, așadar, un simbol frumos al adevăratului nostru botez în Cristos. El nu este esențial în sensul că ar fi o rânduială mântuitoare.

Totuși, întrucât cei care sunt cu adevărat eligibili pentru scufundarea în apă și-au renunțat la voința proprie și s-au angajat să împlinească voia Domnului, ei vor recunoaște că aceasta face parte din voia Domnului pentru ei și se vor supune cu bucurie. Orice altă atitudine ar indica ceva mai puțin decât o iubire totală pentru voia lui Dumnezeu.

Organizarea Bisericii

Scripturile nu indică faptul că diversele grupuri locale de chemați din acei primi ani ai creștinismului aveau vreo organizare elaborată, și nici Biblia nu învață că acesta era planul lui Dumnezeu pentru biserică. Cu toate acestea, ucenicii din acea vreme nu erau lipsiți de o anumită organizare. Adunările lor nu erau lipsite de ordine, iar diverse privilegii de slujire erau atribuite diferitelor persoane în funcție de abilitățile lor. Matei 25:15; 1 Corinteni 14:40; 2 Tesaloniceni 3:6,7; Tit 1:5

În structura Bisericii primare, Isus era recunoscut în mod universal ca Cap. Acest lucru era în concordanță cu propriile instrucțiuni ale lui Isus către ucenicii Săi, când a spus: „Unul singur este Domnul vostru, și anume Cristos; iar voi toți sunteți frați.” (Matei 23:8). Pavel a scris: „Cristos este Capul Bisericii; El este Mântuitorul trupului.” (Efeseni 5:23). În 1 Corinteni 11:3, el prezintă aceeași idee, spunând că „Capul fiecărui bărbat este Cristos; ... iar Capul lui Cristos este Dumnezeu.”

Isus nu este doar Capul Bisericii Sale, ci și temelia ei. „Nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și anume Isus Cristos”, a scris Pavel (1 Corinteni 3:11). Membrii bisericii sunt numiți și „casa lui Dumnezeu”, despre care se spune că

este „zidită pe temelia apostolilor și a proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Cristos Însuși.” Efeseni 2:19,20

Apostolul Petru a scris: „De aceea este scris în Scriptură: «Iată, pun în Sion o piatră de capăt, aleasă, prețioasă; și cine crede în El nu va fi dat de rușine».” (1 Petru 2:6). În Apocalipsa 14:1-4, apostolul Ioan afirmă, de asemenea, că Isus este „piatra din capul unghiului” din Sion – biserica desăvârșită. Acest lucru este deosebit de demn de remarcat având în vedere neînțelegerea care s-a atașat de afirmația lui Isus: „Tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea.” Matei 16:18

Această afirmație a fost interpretată greșit, în sensul că Petru urma să fie „piatra” pe care urma să fie zidită Biserica lui Cristos. Totuși, această interpretare se dovedește a fi eronată când descoperim că Isus a folosit două cuvinte grecești diferite în această afirmație. Când a spus: „Tu ești Petru”, cuvântul grecesc tradus prin Petru este „petros”, care înseamnă „bucată de stâncă”. Cu toate acestea, când a spus: „Pe această piatră voi zidi Biserica Mea”, El a folosit cuvântul grecesc „petra”, care înseamnă „masă de piatră”, un bolovan, ca să zicem așa.

Petru tocmai îi spusese lui Isus: „Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului celui viu” (Matei 16:16). Isus a fost mulțumit de această mărturisire. Am putea parafraza răspunsul său către Petru pentru a-i clarifica puțin sensul: „Petru, numele tău înseamnă că ești o mică bucată de stâncă – un pietricel, ca să zicem așa. În comparație cu semnificația numelui tău, marele fapt al mesianității Mele și faptul că sunt Fiul lui Dumnezeu este ca o mare masă de stâncă – un

bolovan uriaș – iar Biserica va fi zidită pe Mine ca temelie ei.”

În numărul revistei The Dawn de luna viitoare, vom aborda subiectul „Biserica”. Printre temele importante care vor fi discutate se numără: rolul celor doisprezece apostoli și al altor slujitori ai bisericii; misiunea bisericii; și fazele cerești și pământești ale planului lui Dumnezeu pentru mântuirea întregii omeniri prin Cristos.

Lecția pentru 5 iulie

Centurionul credincios

Versetul cheie: „Când a auzit Isus aceasta, s-a mirat și le-a zis celor ce-L urmau: «Adevărat vă spun că n-am găsit o credință atât de mare nici măcar în Israel.»”

Matei 8:10

Pasaje biblice selectate:

Matei 8:5-13

În timpul slujirii Sale pământești, Cristos a săvârșit multe minuni în Capernaum, care se afla în Galileea, inclusiv vindecarea slujitorului unui centurion. În această relatare, deși nu există nicio mențiune scrisă că acest slujitor era unul bun, se poate deduce că centurionul era un om ordonat. Astfel de oameni căutau de obicei și găseau slujitori ascultători. Mai mult, în dialogul său cu Domnul nostru, el a declarat că era obișnuit ca slujitorii săi să facă ceea ce le porunca. Deși era un neam, centurionul a sugerat că Isus ar trebui doar să rostească cuvântul. El credea că Domnul avea la dispoziție mijloace puternice care nu-L obligau să-l viziteze personal și să-l atingă pe slujitor pentru a-l vindeca. Matei 8:5-9

Versetul nostru cheie ne arată că Isus a fost uimit de credința centurionului roman. Pe de altă parte, iudeii erau cuprinși de necredință în ceea ce privește adevărul că El era Mesia mult-așteptat. „Vă spun că mulți vor veni de la răsărit și de la apus și vor șede la masă cu Avraam, Isaac și Iacov, cel numit „ , în Împărăția cerurilor. Dar fiii Împărăției vor iulie 2026

fi aruncați în întunericul de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. Și Isus a zis centurionului: „Du-te; și cum ai crezut, așa să ți se facă.” Și slujitorul lui a fost vindecat chiar în aceeași oră.” Matei 8:11-13

Există o lecție pentru noi în aceste cuvinte, și anume că puterea lui Isus era nelimitată. Mai mult, binecuvântările Lui pentru noi sunt proporționale cu disponibilitatea noastră de a le primi prin credință; căci „fără credință” este imposibil să-l fim plăcuți lui Dumnezeu. (Evrei 11:6). Astfel, cei care nu sunt în stare să exercite credința nu pot avea parte de binecuvântările oferite prin chemarea cerească, ci trebuie să aștepte momentul în care împărăția glorioasă a lui Dumnezeu va fi întemeiată pe pământ. Matei 6:10

Nucleul clasei împărăției cerești a fost evreiesc din ziua Cincizecimei timp de trei ani și jumătate, până în momentul în care Corneliu a fost primit ca primul convertit dintre neamuri. De atunci, „zidul despărțitor” dintre evrei și neamuri, care anterior îi împiedica pe aceștia din urmă să se bucure pe deplin de favorurile lui Dumnezeu, a fost dărâmat. (Efeseni 2:14). De atunci și până în prezent, Domnul a „chemat” și a adunat ucenici din toate națiunile.

Deși credincioșii dintre evrei vor avea parte de împărăția cerească, națiunea a fost respinsă și aruncată în „întunericul” lumii în general. Ei au avut parte de „plâns și scrâșnire de dinți” timp de aproape douăzeci de secole. Totuși, conform Scripturilor, va veni timpul când Dumnezeu le va ierta cu îndurare păcatul și îi va salva de orbirea lor națională. (Ieremia 31:31-34). Ei vor fi binecuvântați, împreună cu toate familiile pământului, în împărăția mesianică. Geneza 12:3; 28:14

Cât de mult ar trebui să se bucure sfinții consacrați ai lui Dumnezeu de această minunată prevedere. Toți cei care vor accepta oferta mântuirii și care se vor supune planului măreț al Tatălui Ceresc de a stabili pacea și dreptatea pentru eternitate vor ajunge la viața perfectă și veșnică pe pământ. Apocalipsa 21:1-5

Petru restaurat

Versetul cheie: „După ce au terminat de mâncat, Isus i-a zis lui Simon Petru: «Simon, fiul lui Ioan, mă iubești mai mult decât aceștia? Da, Doamne, a răspuns el, Tu știi că Te iubesc. Isus i-a zis: «Păstorește mieii Mei.»”
Ioan 21:15

Pasaje biblice selectate:
Ioan 18:15-18, 25-27; 21:15-17

După învierea Sa și timp de patruzeci de zile, Cristos a fost mereu prezent, deși vizibil doar sporadic pentru ucenicii Săi. În acea perioadă, El le-a dat ucenicilor Săi asigurări că a înviat, le-a întărit credința și le-a dat instrucțiuni cu privire la rolurile lor după înălțarea Sa. Una dintre aceste ocazii a avut loc la „Marea Tiberiadei” sau Marea Galileii. Ioan 21:1

Ca parte a lecției de astăzi, ucenicii au trăit o captură miraculoasă de pește după ce Isus le-a dat instrucțiuni să arunce plasa pe partea dreaptă a bărcii. Inițial, ei nu l-au recunoscut pe Domnul nostru care stătea pe țârm. Apoi, Ioan – „ucenicul pe care îl iubea Isus” – și-a dat seama că străinul care stătea acolo era Domnul înviat și și-a exprimat convingerea față de Petru. Ioan 21:3-6

Petru, un om de acțiune și, fără îndoială, încă suferind în sufletul său din cauza negării anterioare a lui Cristos, s-a aruncat în mare și a înotat până la țârm, dar, evident, a fost timid când a ajuns pe uscat.

El nu s-a dus direct la Isus, ci a așteptat și a ajutat la tragerea plasei pline de pești la țârm. Când barca a acostat și lucrurile au fost fixate și puse în siguranță, s-a observat că străinul avea un foc de cărbuni și pește pe el și i-a invitat pe cei oboșiți să „vină și să mănânce” cu el. Ioan 21:7-12

În prima dintre cele trei întrebări similare, versetul nostru cheie consemnează că Isus l-a întrebat pe Petru dacă îl iubește mai mult decât meseria de pescar. Isus i-a spus apoi a doua oară: „Simon, fiul lui Ioan, mă iubești? El a răspuns: Da, Doamne, știi că te iubesc. Isus i-a spus: „Păzește oile Mele.” A treia oară i-a spus: „Simon, fiul lui Ioan, mă iubești?” Petru s-a întristat pentru că Isus l-a întrebat a treia oară: „Mă iubești?” El a răspuns: „Doamne, Tu știi toate lucrurile; Tu știi că Te iubesc.” Isus i-a spus: „Păstorește oile Mele.” Ioan 21:16,17

Când ne gândim la Petru, ne amintim că el a spus că, chiar dacă toți l-ar părăsi pe Isus, el nu ar face așa ceva. Cât de mult trebuie să-i fi sfâșiat inima când a auzit cocoșul cântând, așa cum prezisese Domnul, pentru că și-a lepădat Domnul de trei ori, blestemând cu gura lui (Matei 26:69-75). Aceasta este o lecție puternică despre slăbiciunile noastre omenești și despre nevoia de a ne arăta milă unii altora. În această apariție pe malurile Mării Galileei, se pare că, în timpul discuției sale cu Petru, Isus îl liniștea, de fapt. Făcând acest lucru, Domnul a arătat că avea încredere că Petru va da dovadă de grijă în viitor și va continua să-și pună totul pe altarul jertfei până la sfârșitul drumului său, după ce a fost repus în funcție ca slujitor vrednic al Domnului său.

Aprecierea noastră deplină a acestei chestiuni ar trebui să ne conducă cu siguranță la a avea o inimă

care să fie conformă cu Tatăl nostru Ceresc. Nu numai că vom căuta să fim drepecți, neprihăniți și puri în ceea ce facem, dar vom dori, de asemenea, să fim milostivi față de ceilalți, deoarece, la fel ca noi, și ei se confruntă cu dificultăți. Psalmul 136:1-26

Isus îl întâlnește pe Zacheu

Versetul cheie: „Când a ajuns Isus în acel loc, a ridicat ochii, l-a văzut pe omul acela și i-a zis: «Zacheu, coboară repede, căci astăzi trebuie să rămân la tine.»”

Luca 19:5

Pasaje biblice selectate:

Luca 19:1-10

Zacheu era un vameș bogat care locuia în regiunea Ierihonului. Fiind evreu, era disprețuit de compatrioții săi, deoarece vameșii erau cunoscuți pentru că înșelau contribuabilii. Ca să înrăutățească lucrurile, el lucra pentru guvernul roman. Când Isus a trecut prin Ierihon în călătoria Sa spre Ierusalim, relatarea spune că Zacheu „voia să vadă cine era Isus, dar, fiindcă era scund, nu putea să vadă peste mulțime. Așa că a alergat înainte și s-a urcat într-un sicomor ca să-L vadă, deoarece Isus trecea pe acolo.” Luca 19:3,4

Versetul nostru cheie demonstrează că Isus avea capacitatea de a citi inimile oamenilor. Aroganța spectatorilor evrei era evidentă, deoarece erau șocați să afle că Domnul dorea să cineze în casa acestui individ, pe care ei îl considerau un păcătos. Zacheu, însă, l-a primit pe Isus cu bucurie. Luca 19:6,7

Zacheu a făcut apoi o declarație privind restituirea – jumătate din bunurile sale le va da săracilor, iar o restituire de patru ori mai mare va fi făcută oricui i-a

făcut rău d . (Luca 19:8). Legea lui Moise nu cerea, în general, oamenilor să restituie de patru ori mai mult; de obicei, era vorba de valoarea prejudiciului plus o cincime. (Leviticul 5:14-16; Numeri 5:5-7). Zaheu a mers mai departe de atât. Isus a declarat apoi că mântuirea a venit în casa lui Zaheu. Acest lucru pare să implice că, din punct de vedere divin, el a fost readus în favoarea lui Dumnezeu, după ce a arătat un caracter potrivit pentru slujirea lui Dumnezeu. Luca 19:9

Ca urmași consacrați ai lui Cristos, există lecții pe care le putem folosi în propria noastră umblare din narațiunea de mai sus. Acestea ar trebui să ne sensibilizeze la nevoia de a rămâne foarte aproape de Domnul în gândurile, cuvintele și faptele noastre. Ca exemple imperfecte ale umanității, chiar și copiii lui Dumnezeu născuți din Duhul realizează că este posibil să fie copleșiți de păcat. Astfel de fapte pot fi neintenționate sau pot fi parțial voite, cu potențialul de a avea consecințe grave. Când se produc acte de păcat, acestea trebuie recunoscute și trebuie să ne pocăim de ele dacă vrem să fim restaurați în plina favoare a lui Dumnezeu. Rugăciunea și umplerea minții noastre cu gânduri sfinte pot fi două instrumente eficiente pentru prevenirea sau reducerea incidenței păcatului în viețile noastre.

Un renumit scriitor creștin a făcut următoarea observație cu privire la această lecție: „Am putea găsi paralele cu acest incident, care a aparținut sfârșitului Veacului Iudaic și Israelului trupesc, la sfârșitul acestei epoci și în Israelul spiritual. Găsim astăzi pe unii care s-au abătut de la Legământul de Har al Domnului, așa cum Zaheu s-a abătut de la

Legământul Legii Domnului. Îi putem găsi trăind într-o oarecare măsură de păcat, în afaceri pe care ei înșiși le recunosc ca fiind nedrepte și în contradicție cu conștiința lor. Nu suntem, așadar, să trecem pe lângă ei fără a le transmite mesajul Evangheliei, vestea cea bună a mării bucurii; dar dacă vreunul dintre ei manifestă un interes față de adevărul prezent, trebuie să căutăm să-i ajutăm așa cum Domnul și Capul nostru l-a ajutat pe Zaheu.”

În experiența lui Isus și a lui Zaheu vedem un exemplu minunat pe care să-l urmăm atunci când interacționăm cu ceilalți, în special cu familia credinței, frații noștri în Cristos.

Maria – mama credincioasă

Versetul cheie: „*Maria păstra toate aceste lucruri și le medita în inima ei.*”

Luca 2:19

Pasaje biblice selectate:

Luca 1:26-56; 2:15-19; Ioan 2:1-5; 19:25-27

Lecția de astăzi începe în Betleem, un oraș plin de călători care veniseră să se înregistreze pentru recensământul decretat de Cezar Augustus. Printre mulțime se aflau Iosif, un tâmplar din Nazaret, și logodnica lui, Maria, care era însărcinată. Ei călătoriseră o distanță mare pentru a se conforma decretului roman, străbătând drumurile prăfuite și căutând adăpost în orașul aglomerat. Luca 2:1-3

În apropiere, pe câmpurile de lângă Betleem, păstorii au fost vizitați de un înger al lui Dumnezeu care le-a vestit nașterea Mântuitorului, Cristos Domnul. „Și îngerul le-a zis: «Nu vă temeți, căci iată, vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot poporul. Astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Cristos Domnul.»” Mesajul îngerului a fost însoțit de o oaste cerească care îl lăuda pe Dumnezeu. Luca 2:8-14

Povestirea continuă: „După ce îngerii i-au părăsit și s-au înălțat la cer, păstorii și-au zis unii altora: «Să mergem la Betleem și să vedem ce s-a întâmplat și ce ne-a vestit Domnul.»”

Așa că s-au grăbit și au găsit-o pe Maria și pe Iosif, precum și pruncul, care zăcea în iesle. După ce l-au văzut, au povestit tuturor ce li se spusese despre acest copil, iar toți cei care au auzit au rămas uimiți de ceea ce le-au spus păstorii.” Luca 2:15-18

Tot ce se întâmplase era derutant pentru Maria, iar versetul nostru cheie sugerează că ea se întreba probabil care va fi rezultatul acestor evenimente. Deși cu câteva luni înainte un înger îi anunțase că va naște un fiu căruia i se va da „tronul lui David”, Maria probabil nu își dădea seama de întreaga amploare a acestor aranjamente divine care îl implicau pe fiul ei.

În plus, Maria nu putea prevedea la acel moment că Isus urma să fie răstignit aproximativ treizeci și trei de ani mai târziu, înviat din morți după trei zile și apoi să devină capul unui grup de urmași care se va dezvolta pe o perioadă de două mii de ani — toate acestea cu scopul final de a eradica păcatul, suferința și moartea din rândul omenirii.

Ca parte a efortului nostru continuu de a deveni parte a clasei lui Cristos, trebuie să evităm să ne conformăm acestei lumi și să avem grijă să nu ne lăsăm pradă satisfacțiilor trupești considerate normale de alții. Din acest motiv citim: „Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu.” (Coloseni 3:2,3). Multe activități care nu sunt păcătoase sunt plăcute cărnii. Spre deosebire de anumite interdicții care au fost date națiunii Israel, nu găsim multe porunci de tipul „să nu” în Noul Testament. Mai degrabă, ca creștini d, dorim să împlinim în inimile noastre „duhul” legii iubirii și al legii neprihănirii. Romani 7:6

Suntem cu siguranță binecuvântați să experimentăm realitatea acestui text: » Iubiților, acum suntem fii ai lui Dumnezeu, și încă nu s-a arătat ce vom fi; dar știm că, când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este.» 1 Ioan 3:2

Chipul lui Dumnezeu

„Dumnezeu a creat omul după chipul Său, după chipul lui Dumnezeu l-a creat; bărbat și femeie i-a creat.”

Geneza 1:27

Filozofii ne spun că omul, așa cum există astăzi, este mult mai strălucit și mai avansat decât a fost vreodată în istorie. Ei susțin că evoluția ne-a adus în acest punct. Afirmatia că fiecare generație este mult mai inteligentă decât cea precedentă a fost formulată deoarece oamenii de știință au stabilit, pe baza calculelor lor, că omul există pe pământ de milioane de ani, perfecționându-se cu fiecare generație. Având în vedere că fiecare generație a devenit mai avansată, ei concluzionează că omul a atins acum un nivel foarte înalt. Este corectă această filosofie?

Cât de bucuroși suntem că marele Creator al universului ne-a oferit o sursă de informații din care putem descoperi ce este adevărul și ce este simplă filosofie. El ne-a adresat o invitație, spunând: „Să mergem în casa Domnului”, iar intrând în casa Sa de învățătură, vom ajunge să găsim mărturia lui Dumnezeu cu privire la om. Psalmul 122:1

Aflăm din această sursă, Biblia, că omul este „din pământ” și că Dumnezeu l-a format din „țărâna pământului”. (1 Corinteni 15:47; Geneza 2:7). Prin suflare, sau prin infuzarea în el a „suflului vieții, ... omul a devenit un suflet viu”. În această descriere succintă a creației omului, nu există nici măcar o

sugestie vagă că o formă de viață ar evolua dintr-o alta, sau că o varietate mai puțin complexă ar deveni o ființă mai complexă. Dumnezeu a creat fiecare specie ca o varietate separată și distinctă de viață, așa cum citim în capitolul întâi din Geneza. După fiecare pas făcut pentru a pregăti pământul să susțină viața și după fiecare creație separată a plantelor, peștilor, păsărilor și creaturilor pământești, Dumnezeu a declarat că „era bine”. Geneza 1:10, 21, 25, 31

În Geneza 1:26,27 citim că „Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră»”. Observăm în declarația lui Dumnezeu că El a sugerat o idee plurală: „Să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, ... și peste toate târâtoarele care se târăsc pe pământ.” Din această declarație este evident că, atunci când Dumnezeu a creat omul după chipul Său, „bărbat și femeie i-a creat”, El a vrut să spună că atât Adam, cât și Eva vor fi destul de asemănători cu El însăși în diverse moduri.

Cuvintele „chip” și „asemănare”, în limba ebraică, înseamnă asemănare sau model. Omul a fost creat pentru a fi un model al lui Dumnezeu. În ce fel era omul perfect, Adam, un model al lui Dumnezeu? Cu siguranță nu în ceea ce privește trupul său. Creatorul nostru este o ființă cu mult superioară – o ființă spirituală – iar omul este doar o creatură trupească, a pământului. Cu toate acestea, Creatorul nostru a făcut omul ca o reflectare a chipului Său în anumite privințe. În parte, această asemănare, sau chip, consta în capacitatea omului de a raționa, de a-și aminti, de a percepe atât idei abstracte, cât și simple,

de a face judecăți morale și de a poseda calități intelectuale și estetice.

Omului perfect, Adam, i s-a dat o calitate a conștiinței asemănătoare cu cea a lui Dumnezeu, care i-a permis să distingă între bine și rău. I s-a dat liber arbitru, astfel încât să-și exercite pe deplin puterea de a alege. Dacă nu ar fi fost așa, omenirea ar fi fost simple mașini, iar acțiunile noastre ar fi fost controlate de altcineva. Totuși, nu este așa. Dacă ar fi fost așa, nu ar fi existat exercitarea abilităților sau a talentelor și nici șansa de a dezvolta caractere individuale. Această libertate de alegere, desigur, poate fi bună sau rea, în funcție de modul în care este utilizată.

Adam a ales păcatul

Adam, acea ființă umană glorioasă, prima creată, era înzestrat cu toate binecuvântările fizice și mentale. Tot mediul înconjurător fusese pregătit pentru a-i asigura bunăstarea. Creatorul i-a dat lui Adam instrucțiuni foarte clare: dacă va asculta de legea dreaptă a lui Dumnezeu, va trăi; dacă va încălca porunca dreaptă a lui Dumnezeu, va muri (Geneza 2:15-17). Instrucțiunile Creatorului erau foarte simple. Responsabilitatea lui Adam de a fi vrednic să trăiască veșnic în paradisul edenic depindea de propria lui libertate de alegere. Din păcate, el a fost îndemnat să aleagă păcatul prin neascultare. Ca urmare a căderii sale din starea de perfecțiune, întreaga rasă pe care Adam și Eva au adus-o pe lume s-a născut în păcat și sub pedeapsa morții prin moștenire. Psalmul 51:5; Romani 5:12

Domnia păcatului și a morții a continuat și va continua până când scopul lui Dumnezeu pentru

care a permis-o va fi împlinit și va sosi timpul potrivit pentru ca aceasta să ia sfârșit. În dragostea Sa, Dumnezeu a pregătit un răscumpărător, un mântuitor, chiar pe propriul Său Fiu iubit, Isus Cristos, care urma să „guste moartea” pentru fiecare om. (Evrei 2:9). Această pregătire pentru mântuirea omului de la sentința de moarte pe care o merita în mod drept a fost un „dar” al harului gratuit. Romani 5:15-18

Ca urmare a căderii în păcat a primilor noștri părinți și de-a lungul multor secole de atunci, acele calități care de la început l-au identificat pe om ca fiind după chipul Creatorului său au fost găsite într-o măsură semnificativă doar la o parte relativ mică din întreaga familie umană. Într-adevăr, unele ființe nobile au căutat să cultive astfel de haruri ale caracterului maiestuos al lui Dumnezeu; în timp ce alții s-au mulțumit doar să-și pună o fațadă de asemănare cu Dumnezeu. Această fațadă poate duce la un comportament exterior plăcut, dar puțin din puritatea autentică a caracterului cu care Dumnezeu i-a creat pe primii noștri părinți poate fi cu adevărat în inimile lor.

Deoarece Dumnezeu nu poate lucra cu cei cărora le lipsesc harurile adevărate, El i-a căutat cu sârguință pe aceia din familia umană care au arătat calitățile milosteniei și iubirii din adâncul ființei lor. Pe aceștia i-a favorizat de-a lungul veacurilor, pentru a duce la îndeplinire planul Său. Să luăm în considerare unul dintre acești favoriți, care, în cea mai mare parte a vieții sale, a manifestat unele dintre aceste calități nobile. Acesta a fost fiul lui David, Solomon.

Lecții de la Solomon

Libertatea de alegere a lui Solomon în anii de mai târziu l-a făcut să cadă pradă cerințelor numeroaselor sale soții și, ca urmare, l-a nemulțumit foarte mult pe Dumnezeu. Cu toate acestea, în tinerețe a fost foarte favorizat de Dumnezeu. Solomon părea să fi moștenit de la tatăl său calitățile de grijă, capacitatea de a domni, aprecierea pentru bunătatea Domnului, pe care David le învățase mai devreme la picioarele lui Natan, sfântul profet.

Când David a îmbătrânit și a devenit prea slăbit pentru a mai domni, fiul său Solomon, la vârsta fragedă de douăzeci de ani, a preluat greua responsabilitate de a conduce Israelul. Putem aprecia pe deplin rugăciunea pe care David a rostit-o în numele fiului său drag. Cei care sunt tați și au fii pot aprecia cu ușurință grija lui David pentru Solomon. Împărtășim același sentiment față de fiii noștri, ca ei să găsească har în ochii lui Dumnezeu și să umble cu El în neprihănire.

În 1 Cronici 28:9,10, sunt consemnate cuvintele pe care David le-a rostit fiului său: „Iar tu, fiul meu Solomon, recunoaște pe Dumnezeul tatălui tău și slujește-L cu devotament din toată inima și cu o minte dispusă, căci Domnul cercetează fiecare inimă și înțelege fiecare dorință și fiecare gând. Dacă Îl vei căuta, El se va lăsa găsit de tine; dar dacă Îl vei părăsi, El te va respinge pentru totdeauna. Gândește-te acum, căci Domnul te-a ales să zidești o casă ca sanctuar. Fii tare și fă lucrarea.”

Domnul îl alesese pe Solomon pentru construirea unui sanctuar, care fusese visul de-o viață al lui

David. Ajutat și sfătuit de profetul credincios al lui Dumnezeu, Natan, și cu favoarea lui Dumnezeu, Solomon a intrat repede în spiritul planului tatălui său de a construi Templul. El știa că bunăstarea lui Israel depindea de respectarea Legii lui Dumnezeu și de închinarea lor înaintea lui Iehova.

Solomon cere înțelepciune

Din marea sa iubire pentru Dumnezeu, Solomon a adus o mie de jertfe arse la Gabaon. Dorea atât de mult să-l fie pe plac lui Dumnezeu, încât a pregătit această mare jertfă pentru Creatorul său. În timp ce se afla la Gabaon, tânărul rege a avut un vis în care Domnul i-a apărut într- . (1 Regi 3:5). Dumnezeu i-a spus lui Solomon: „Cere-Mi orice vrei să-ți dau”, iar răspunsul lui Solomon a fost unul frumos – unul care putea veni doar dintr-o inimă iubitoare. Solomon a spus: „Nu sunt decât un copil mic: nu știu cum să-mi îndeplinesc îndatoririle. ... Dă-i robului Tău o inimă înțeleaptă ca să judece poporul Tău, ca să pot deosebi binele de rău; căci cine poate judeca acest mare popor al Tău?” 1 Regi 3:7-9

Dumnezeu a apreciat expresia sinceră a inimii lui Solomon. El i-a răspuns rugăciunii într-un mod minunat, dându-i lui Solomon o „inimă înțeleaptă și plină de pricepere”. Niciodată nu s-a mai găsit printre oamenii imperfecti vreunul capabil să judece atât de înțelept precum Solomon (1 Regi 3:10, 12). Datorită cererii sale altruiste, Dumnezeu i-a promis: „Ți-am dat și lucruri pe care nu le-ai cerut, atât bogății, cât și onoare, astfel încât să nu fie niciunul dintre împărați asemenea ție în toate zilele tale. Și dacă vei umbla pe căile Mele, păzind legile și poruncile Mele, așa cum a umblat tatăl tău David, atunci îți voi prelungi zilele.” 1 Regi 3:13,14

Când Solomon s-a trezit din vis, s-a bucurat să realizeze că cererea lui a fost pe placul lui Dumnezeu. A venit la Ierusalim și a adus jertfe de pace și jertfe arse înaintea Lăzii Legământului. (1 Regi 3:15). La scurt timp după aceea, a întreprins marea sarcină de a construi Templul lui Israel, conform instrucțiunilor Domnului.

Construirea Templului

Ne amintim cum toate pietrele și lemnele pentru Templu au fost pregătite, modelate și marcate pentru locurile lor, și abia când au fost gata au fost aduse la locul de construcție. Fiecare piesă se potrivea perfect, și fiecare se îmbina cu următoarea fără sunetul unui ciocan, fără sunetul unui topor sau al vreunei unelte de fier. (1 Regi 6:7). Deși fiecare secțiune a acestui mare Templu fusese pregătită în locuri diferite, când au fost aduse la locul destinat ridicării sale, nimic nu a trebuit schimbat.

Ce lecție este aceasta pentru creștin! Nu trebuie să ne gândim nici măcar o clipă că putem aștepta fără grijă și că, atunci când vom ajunge la sfârșitul vieții noastre, brusc, în mod miraculos, vom fi potriviți pentru locul nostru în Templul regal. Acesta este timpul pregătirii. Trebuie să fim modelați, ciopliți, șlefuiți și numărați acum pentru locul special pe care Domnul îl are în minte pentru noi în Templul Său spiritual.

Ne dăm seama că Templul lui Solomon prefigura o structură mai mare. „Voi sunteți templul Dumnezeului celui viu”, a spus Pavel (2 Corinteni 6:16). Timpul pentru modelare și timpul pentru a munci la pregătirea Templului spiritual al lui Dumnezeu este acum. (1 Corinteni 3:9; Efeseni

2:10; Filipeni 1:6; 2:12,13). Când toate piesele, sau membrii, vor fi pregătiți în timpul vieții lor creștine – pregătiți în mijlocul acestei lumi „strâmbe și perverse” – vor fi așezați la locul lor potrivit în Templul ceresc simbolic. Filipeni 2:15

A fost o mare sărbătoare plină de bucurie legată de dedicarea Templului lui Solomon. (1 Regi 8:65, 66). Va fi o mare bucurie în cer și pe pământ când Cristos, Templul spiritual al lui Dumnezeu, va fi desăvârșit, asamblat, și când slava lui Dumnezeu va intra în el. Tot pământul va beneficia de desăvârșirea aceluia Templu și va fi binecuvântat, așa cum Israelul natural a atins apogeul prosperității sale sub domnie a lui Solomon. Efeseni 2:19-22; Apocalipsa 3:12; 21:22-26

Ziua noastră

Lăsându-l pe înțeleptul rege Solomon în acest moment al vieții sale, ne întoarcem la o reflecție asupra vremurilor noastre. Constatăm că invitația Tatălui Ceresc se adresează în continuare celor în care El găsește o urmă din asemănarea inițială a omului cu Sine. Cei care posedă calitățile inițiale ale iubirii și ascultării față de Dumnezeu răspund la o chemare și o slujire chiar mai mărețe decât cele ale lui Solomon sau ale altor personaje nobile din veacurile trecute. Faptul că încă vedem pe unii care își dedică viața lui Dumnezeu, consacrându-se Lui, pentru a urma pașii Fiului Său unic, este o dovadă pentru noi că această lucrare de chemare și de lustruire, cioplire și modelare continuă. Ne dăm seama că aceasta este într-adevăr metoda de realizare a planului de mântuire propus cu mult timp în urmă de Tatăl Ceresc. Știm, de asemenea, că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor

care iubesc pe Dumnezeu, celor pe care El i-a chemat potrivit scopului Său: „Pe cei pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și rânduit să fie asemănați cu chipul Fiului Său, ca El să fie primul născut între mulți frați.” Romani 8:28,29

Acest verset ne informează că o categorie predeterminată – biserica – trebuie să fie copii, imagini ale Fiului lui Dumnezeu, care este, la rândul Său, o copie și o imagine a Tatălui. Ca creștini, niciunul dintre noi nu poate deveni perfect în această viață așa cum a fost Isus, oricât de mult am încerca și oricât de mult ne-am strădui. De asemenea, nu putem să ne asumăm această onoare prin propria noastră alegere. Dacă am fost invitați să devenim urmași ai lui Isus, această onoare ne-a fost acordată de Dumnezeu. 1 Tesaloniceni 2:12; Evrei 5:4

Acest lucru aruncă lumină asupra problemei, pentru că atunci când ne uităm la frații noștri creștini, realizând că au primit aceeași invitație pe care am primit-o noi, vom prețui în mod corespunzător părtașia lor. Am acceptat invitația Tatălui cu inimi recunoscătoare – proviziunea Sa plină de har a jertfei lui Isus făcând posibilă intrarea noastră în această relație. Făcând acest lucru și îmbrăcându-ne cu haina neprihănirii Mântuitorului nostru pentru a ne acoperi imperfecțiunile, făcându-ne acceptabili înaintea lui Dumnezeu prin meritul sacrificiului de răscumpărare al lui Isus, ne consacram cu bucurie pe deplin pentru a începe să facem lucrurile care sunt plăcute Tatălui nostru Ceresc, chiar cu un mare cost pentru noi înșine. Isaia 61:10; Romani 12:1; Efeseni 1:5-7

Înainte de a face acest pas important, trebuie să ne fi gândit în rugăciune la ce înseamnă să urmăm pașii

lui Isus și să devenim o copie a Lui. Afecțiunile noastre trebuie să fie îndreptate spre lucrurile de sus. (Coloseni 3:2). Noua voință, noua minte, trebuie să dezvolte roadele și harurile Duhului. Pentru a deveni o copie a lui Isus, trebuie să ne străduim mereu să dezvoltăm și să manifestăm aceste calități de caracter. (Galateni 5:22,23; 2 Petru 1:5-7). Trebuie să ne străduim să dobândim toate sentimentele care sunt plăcute lui Dumnezeu și în armonie cu Duhul Domnului, deși acest lucru va necesita o viață întreagă de dezvoltare sub influențele formatoare ale Tatălui Ceresc.

Nu numai că trebuie demonstrată iubirea pentru Domnul, Adevărul și frații, dar trebuie să existe și o preocupare plină de iubire și compasiune pentru lume. Pentru a fi asemănători cu Domnul Isus, trebuie să avem o profundă considerație pentru creația care geme – chiar și pentru dușmanii noștri, cei care ne-ar trata cu dispreț. Matei 22:37-39; Ioan 13:34,35; Luca 6:27,28

Ascultarea inimii

Proverbe 4:23 spune: „Păzește-ți inima cu toată sânguința, căci din ea izvorăsc izvoarele vieții.” În cazul urmașilor lui Isus, dreptul nostru de a face parte din Templul spiritual al lui Dumnezeu va fi determinat de modul în care ne dezvoltăm inimile acum. Avem această „comoară în vase de lut”, iar poverile lumii și slăbiciunile noastre trupești vor încerca să ne îndepărteze de țelul nostru. (2 Corinteni 4:7). Totuși, la fel ca în cazul tatălui Adam, al regelui Solomon și chiar al Domnului nostru Isus, și noi avem libertatea de a alege cui îi vom oferi ascultarea inimii noastre. Nu am fost constrânși să slujim Domnului, Adevărului sau fraților. Este

alegerea noastră liberă. Cu ochii ațintiți asupra lui Isus, putem deveni ca El. Dorința noastră de a umbla pe calea pe care a umblat Isus este una nobilă. Scopul nostru este să ocupăm locul din Templu pentru care Tatăl ne-a invitat cu atâta îndurare, iar acesta poate fi atins doar prin a ne conforma cu chipul Fiului Său iubit. Romani 8:29; 2 Corinteni 3:18

Poate ne-am întrebat cum va fi experiența, dacă vom fi credincioși, de a fi înviați ca ființe spirituale, când vom fi binecuvântați cu privilegiul minunat de a auzi cuvintele: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău.” (Matei 25:21). Scripturile ne oferă informații certe în această privință.

Dincolo de văl

Apostolul Pavel ne spune: „Dacă am fost uniți împreună în asemănarea morții [lui Isus], vom fi și în asemănarea învierii Lui.” (Romani 6:5). Care este „asemănarea” Domnului nostru de la învierea Sa? Evrei 1:3 ne spune că Isus este „chipul expres” sau copia exactă a lui Dumnezeu! Cei care urmează cu credincioșie pașii lui Isus de sacrificiu și slujire și care, prin „răbdarea în a face binele, caută slava, cinstea și nemurirea”, vor fi făcuți asemenea Domnului și Capului lor – toți membri ai familiei divine a lui Dumnezeu. Romani 2:7

Există o altă reflecție cu privire la expresia „chipul expres”. Este adevărat că Domnul nostru era asemănător Tatălui în starea Sa angelică preumană, ca „Logos”. Chiar și când a venit pe pământ ca ființă umană, El era asemănător cu Dumnezeu, deoarece caracterul Său era întotdeauna în deplină armonie

cu cel al Tatălui Său. Cu toate acestea, apostolul Pavel ne spune că Isus „S-a așezat acum la dreapta Majestății din înălțime”, după ce a fost ascultător până la moarte, chiar până la moartea pe cruce. Din această cauză, Dumnezeu L-a înălțat foarte mult și I-a dat un nume care este mai presus de orice nume. Isus este acum, într-o măsură și mai deplină, „chipul expres” al Dumnezeului invizibil, împărtășind natura divină. Evrei 1:3; Filipeni 2:8,9; Coloseni 1:15

Citim, de asemenea: „Iată ce fel de iubire ne-a dăruit Tatăl, ca să fim numiți fii ai lui Dumnezeu; de aceea lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut pe El. Iubiților, acum suntem fii ai lui Dumnezeu, și încă nu s-a arătat ce vom fi; dar știm că, atunci când Se va arăta [greacă: Se va manifesta], vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este. Și oricine are această nădejde în El se curățește pe sine, așa cum El este curat.” 1 Ioan 3:1-3

Astfel, vedem că Domnul nostru Isus este acum în chipul și asemănarea exactă a lui Dumnezeu, deși Tatăl nostru Ceresc a fost și va fi întotdeauna mai mare decât toți. (Ioan 10:29; 14:28; 1 Corinteni 15:24-28). Lui Isus i s-a dat această răsplătă datorită slujirii sale credincioase. El nu a ezitat niciodată în supunerea sa de a face voia Tatălui său, indiferent de preț. Dumnezeu L-a înălțat foarte mult și Îi face plăcere să facă același lucru pentru membrii „chemați, aleși și credincioși” ai bisericii, mireasa lui Isus, trupul Său. (Apocalipsa 17:14; 19:7,8; 21:2; 1 Corinteni 12:12,27). Aceștia vor fi înviați după chipul Domnului Isus. Aceasta este o promisiune magnifică pe care o putem și o vom moșteni, dacă suntem ascultători și credincioși, chiar până la moarte! (Apocalipsa 2:10). Pavel a afirmat-o astfel: „V-ați

lepădat de omul cel vechi cu faptele lui; și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește în cunoștință, după chipul Celui ce l-a creat.” „Așa cum am purtat chipul celui pământesc [Adam], vom purta și chipul celui ceresc [asemănarea cu Dumnezeu].” Coloseni 3:9,10; 1 Corinteni 15:49